Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MACIEJ SZPUNAR
της 13ης Ιανουαρίου 2016 [1]

Υπόθεση C-597/14 P

Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)
κατά

Xavier Grau Ferrer

«Αίτηση αναιρέσεως — Κοινοτικό σήμα — Ανακοπή του δικαιούχου προγενέστερου σήματος — Απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του προγενέστερου σήματος — Συνεκτίμηση από το τμήμα προσφυγών εκπροθέσμως προσκομισθέντος αποδεικτικού στοιχείου — Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 — Άρθρο 74, παράγραφος 2 — Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 — Κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο»

I – Εισαγωγή

1. Με το δικόγραφό του, το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Οκτωβρίου 2014, Grau Ferrer κατά ΓΕΕΑ – Rubio Ferrer (Bugui va) [2], με την οποία έγινε δεκτή η προσφυγή που είχε ως αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ, αφενός, του X. Grau Ferrer και, αφετέρου, των J. C. Rubio Ferrer και A. Rubio Ferrer [3].

2. Η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως αφορά, ειδικότερα, μια σημαντική δικονομική πτυχή της πρακτικής του ΓΕΕΑ, δηλαδή το εύρος της εξουσίας των τμημάτων προσφυγών σε περίπτωση αποδοχής εκπροθέσμως προσκομισθέντος αποδεικτικού στοιχείου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 [4].

3. Η προβληματική αυτή, στην οποία το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να εμβαθύνει [5], εγείρει ακόμη ερωτηματικά τόσο σε νομολογιακό όσο και σε κανονιστικό επίπεδο.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — T-543/12 (Συλλογή, EU:T:2014:911, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

3 — Απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 2012 (συνεκδικασθείσες υποθέσεις R-274/2011-4 και R-520/2011-4, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

4 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

5 — Αποφάσεις ΓΕΕΑ κατά Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162)· New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ (C-621/11 P, EU:C:2013:484)· Centrotherm Systemtechnik κατά centrotherm Clean Solutions (C-609/11 P, EU:C:2013:592)· Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ (C-610/11 P, EU:C:2013:593)· Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628)· Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638), και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

II – Το νομικό πλαίσιο

Α – *Ο κανονισμός 207/2009*

4. Το άρθρο 41, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, που ρυθμίζει την κατάθεση ανακοπής κατά της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, ορίζει τα εξής:

«Η ανακοπή πρέπει να ασκείται γραπτώς και να είναι αιτιολογημένη. […] Εντός προθεσμίας που τάσσει το [ΓΕΕΑ] και σε επίρρωση του αιτήματός του, ο ανακόπτων δύναται να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδείξεις και να διατυπώσει παρατηρήσεις.»

5. Το άρθρο 76, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Το [ΓΕΕΑ] μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά των οποίων δεν έγινε επίκληση ή αποδείξεις που δεν προσεκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι».

Β – *Ο κανονισμός 2868/95*

6. Ο κανόνας 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95[6] ορίζει τα εξής:

«Το δικόγραφο της ανακοπής περιλαμβάνει:

[…]

β) σαφή μνεία του προγενέστερου σήματος ή προγενέστερου δικαιώματος επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή, δηλαδή:

i) […] μνεία του αριθμού πρωτοκόλλου της αίτησης ή του αριθμού καταχώρισης του προγενέστερου σήματος, μνεία εάν το προγενέστερο σήμα έχει καταχωρηθεί ή αίτηση καταχώρισης, καθώς επίσης και μνεία των κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων, όπου χρειάζεται, των κρατών της Μπενελούξ, στα οποία ή για τα οποία προστατεύεται το προηγούμενο σήμα ή, εάν είναι απαραίτητο, μνεία ότι πρόκειται για κοινοτικό σήμα·

[…]

ε) αναπαραγωγή του προγενέστερου σήματος, όπως αυτό έχει καταχωρηθεί, ή όπως υπάρχει στη σχετική αίτηση· εάν το προγενέστερο σήμα είναι έγχρωμο, η αναπαραγωγή πρέπει να είναι έγχρωμη·

[…]».

7. Ο κανόνας 19 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Το Γραφείο δίνει τη δυνατότητα στον ανακόπτοντα να παρουσιάσει τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα που τεκμηριώνουν την ανακοπή […] εντός ταχθείσας από αυτό προθεσμίας και η οποία πρέπει να αντιστοιχεί τουλάχιστον σε δύο μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι αρχίζει η διαδικασία ανακοπής […].

6 — Κανονισμός της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ L 172, σ.4, στο εξής: κανονισμός 2868/95).

2. Εντός της περιόδου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ο ανακόπτων πρέπει επίσης να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή του προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το δικαίωμά του να ασκήσει την ανακοπή. Ειδικότερα, ο ανακόπτων παρέχει τα ακόλουθα αποδεικτικά στοιχεία:

α) εάν η ανακοπή αφορά σήμα που δεν είναι κοινοτικό σήμα, αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την κατάθεση αίτησης ή την καταχώρισή του:

[…]

ii) στην περίπτωση που το σήμα έχει καταχωρηθεί, αντίγραφο του σχετικού πιστοποιητικού καταχώρισης και, όπου ενδείκνυται, του πιο πρόσφατου πιστοποιητικού ανανέωσης που αποδεικνύει ότι η περίοδος προστασίας του σήματος υπερβαίνει το χρονικό διάστημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και οιαδήποτε παράτασή του, ή ισοδύναμα έγγραφα της διοικητικής αρχής στην οποία έγινε η καταχώριση του σήματος·

[…]».

8. Ο κανόνας 20, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Εάν ο ανακόπτων δεν έχει αποδείξει μέχρι τη λήξη της προθεσμίας που αναφέρεται στον κανόνα 19 παράγραφος 1 την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος […] η ανακοπή απορρίπτεται ως μη αιτιολογημένη.»

9. Ο κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 ορίζει τα εξής:

«Στην περίπτωση που η προσφυγή αφορά απόφαση τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον όσον αφορά τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν κατατεθεί εντός των προθεσμιών που ορίζονται ή διευκρινίζονται από το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τον κανονισμό και τους παρόντες κανόνες, εκτός εάν το τμήμα θεωρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία δυνάμει του άρθρου [76], παράγραφος 2, του κανονισμού [207/2009]».

III – Το ιστορικό της διαφοράς

10. Στις 23 Οκτωβρίου 2008, οι J. C. Rubio Ferrer και A. Rubio Ferrer υπέβαλαν στο ΓΕΕΑ αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος αποτελούμενου από εικονιστικό σημείο το οποίο περιλαμβάνει τα λεκτικά στοιχεία «Bugui va», για συγκεκριμένα προϊόντα και υπηρεσίες που υπάγονται στις κλάσεις 31, 35 και 39 του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί (στο εξής: Διακανονισμός της Νίκαιας).

11. Στις 10 Αυγούστου 2009, ο X. Grau Ferrer άσκησε ανακοπή κατά της καταχωρίσεως αυτής επικαλούμενος δύο προγενέστερα σήματα, αμφότερα αποτελούμενα από εικονιστικά σημεία που περιλαμβάνουν το λεκτικό στοιχείο «Bugui»:

— το υπ' αριθ. 2600724 ισπανικό σήμα, καταχωρισμένο για όλα τα προϊόντα της κλάσεως 31 του Διακανονισμού της Νίκαιας, και

— το υπ' αριθ. 2087534 κοινοτικό σήμα, καταχωρισμένο για προϊόντα και υπηρεσίες των κλάσεων 31, 32 και 39 του Διακανονισμού της Νίκαιας.

12. Στις 21 Δεκεμβρίου 2010, το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ δέχθηκε εν μέρει την ανακοπή.

13. Αφενός, απέρριψε την ανακοπή κατά το μέρος που στηριζόταν στο ισπανικό σήμα, αφού διαπίστωσε ότι ο ανακόπτων δεν είχε προσκομίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας έγγραφο που να περιέχει απεικόνιση του σήματος αυτού, και επομένως δεν είχε αποδείξει την ύπαρξή του. Αφετέρου, δέχθηκε εν μέρει την ανακοπή κατά το μέρος που στηριζόταν στο κοινοτικό σήμα, λαμβανομένου υπόψη ότι, για ορισμένα από τα προϊόντα που περιελήφθησαν στην αίτηση καταχωρίσεως, υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως με το προς καταχώριση σήμα.

14. Δύο προσφυγές κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκαν στις 10 και 14 Φεβρουαρίου 2011, αντιστοίχως, από τον X. Grau Ferrer και από τους J. C. Rubio Ferrer και A. Rubio Ferrer.

15. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δέχθηκε την προσφυγή των J. C. Rubio Ferrer και A. Rubio Ferrer και απέρριψε την προσφυγή του X. Grau Ferrer.

16. Σχετικά με την ανακοπή κατά το μέρος που στηριζόταν στο ισπανικό σήμα, το τμήμα προσφυγών επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών κατά την οποία δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη του σήματος αυτού.

17. Ως προς την ανακοπή κατά το μέρος που στηριζόταν στο κοινοτικό σήμα, έκρινε, αντίθετα από το τμήμα ανακοπών, ότι τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία δεν ήταν επαρκή για να αποδειχθεί ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού, υπό μορφή που δεν μετέβαλλε τον διακριτικό του χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών και απέρριψε την ανακοπή του X. Grau Ferrer στο σύνολό της.

IV – Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

18. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Δεκεμβρίου 2012, ο X. Grau Ferrer άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

19. Προς στήριξη της προσφυγής αυτής, προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αφορούσαν, πρώτον, παράβαση των άρθρων 75 και 76 του κανονισμού 207/2009, καθώς και του κανόνα 50 του κανονισμού 2868/95, δεύτερον, εσφαλμένη εκτίμηση περί της ουσιαστικής χρήσεως του προγενέστερου κοινοτικού σήματος και, τρίτον, εσφαλμένη εκτίμηση περί του κινδύνου συγχύσεως.

20. Με τις σκέψεις 17 έως 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως με την αιτιολογία ότι, όσον αφορά την ανακοπή κατά το μέρος που στηριζόταν στο ισπανικό σήμα, το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να ασκήσει την εξουσία του εκτιμήσεως η οποία απορρέει από το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 και από τον κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95.

21. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να αποφασίσει, αιτιολογημένα, κατά πόσον έπρεπε να ληφθούν υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία περί της εγκυρότητας του προγενέστερου ισπανικού σήματος, μολονότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία προσκομίστηκαν για πρώτη φορά ενώπιόν του και ήταν, επομένως, εκπρόθεσμα.

22. Όσον αφορά τις συνέπειες της διαδικαστικής αυτής παραβάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν ήταν δική του αρμοδιότητα να εξετάσει το πρώτον εάν έπρεπε να ληφθούν υπόψη τα εκπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία περί της εγκυρότητας του προγενέστερου σήματος, καθώς αρμόδιο συναφώς θα καθίστατο εκ νέου το τμήμα προσφυγών στο πλαίσιο της αποφάσεως που θα εξέδιδε μετά την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

23. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε επίσης, με τις σκέψεις 72 έως 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την τρίτη αιτίαση του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, αφού διαπίστωσε, όσον αφορά την ανακοπή κατά το μέρος που στηριζόταν στο προγενέστερο κοινοτικό σήμα, ότι η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως που προσκόμισε ο X. Grau Ferrer ενώπιον του ΓΕΕΑ ήταν επαρκής, διότι αφορούσε σημεία ως επί το πλείστον αντίστοιχα προς το προγενέστερο σήμα, όπως αυτό είχε καταχωριστεί.

24. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειαστεί να εξετάσει τον τρίτο λόγο ακυρώσεως.

V – Τα αιτήματα των διαδίκων

25. Με την αίτησή του, το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, και, εάν η αίτηση αναιρέσεως γίνει δεκτή, να απορρίψει την προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση προς εκδίκαση στο Γενικό Δικαστήριο, καθώς και να καταδικάσει τον X. Grau Ferrer στα δικαστικά έξοδα. Οι λοιποί διάδικοι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν υπέβαλαν αιτήματα.

VI – Ανάλυση

26. Το ΓΕΕΑ προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως.

27. Ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αφορούν παράβαση, υπό δύο διαφορετικές σκοπιές, διατάξεων οι οποίες απονέμουν στο τμήμα προσφυγών την εξουσία να κρίνει παραδεκτό αποδεικτικό στοιχείο που προσκομίστηκε εκπροθέσμως, δηλαδή του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 και του κανόνα 50, παράγραφος 1,τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95.

28. Θα επικεντρώσω την ανάλυσή μου σε αυτούς τους δύο λόγους. Πράγματι, ο τρίτος λόγος, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, πρέπει να απορριφθεί εκ προοιμίου ως απαράδεκτος, για τους λόγους που θα εκθέσω εν συντομία στη συνέχεια.

A – *Επί της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως*

29. Εισαγωγικώς, φρονώ ότι πρέπει να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως η πλημμέλεια που ενέχει η περιεχόμενη στις σκέψεις 43 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογία, στην οποία αναφέρονται ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως.

30. Με την αιτιολογία αυτή, το Γενικό Δικαστήριο απάντησε στο επιχείρημα του ΓΕΕΑ ότι το τμήμα προσφυγών μπορεί κάλλιστα να μην ασκεί την εξουσία του εκτιμήσεως όταν το εκπροθέσμως προσκομισθέν έγγραφο είναι εντελώς νέο και όχι απλώς συμπληρωματικό.

31. Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει, συναφώς, ότι το τμήμα προσφυγών απέρριψε το επίδικο έγγραφο «χωρίς να εξετάσει αν επρόκειτο για έγγραφο νέο ή συμπληρωματικό» (σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) και ότι, εξάλλου, το έγγραφο αυτό δεν ήταν «εντελώς νέο» (σκέψη 44 της αποφάσεως αυτής). Ακολούθως, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, «επιπλέον, ακόμα και ανεξαρτήτως του συμπληρωματικού ή μη χαρακτήρα» του επίδικου εγγράφου, το τμήμα προσφυγών διέθετε εξουσία εκτιμήσεως που του επέτρεπε να το δεχθεί (σκέψη 45) και απορρίπτει το επιχείρημα του ΓΕΕΑ ότι τα νέα αποδεικτικά στοιχεία εξαιρούνται από αυτήν την εξουσία εκτιμήσεως (σκέψη 46 της εν λόγω αποφάσεως).

32. Παρατηρώ ότι δεν προκύπτει με σαφήνεια από τη συλλογιστική της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ποια είναι η λογική σειρά των διαπιστώσεων που συνθέτουν αυτή την αιτιολογία.

33. Συγκεκριμένα, αφενός, το Γενικό Δικαστήριο προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι απέρριψε το επίδικο έγγραφο χωρίς να εξετάσει αν ήταν «νέο ή συμπληρωματικό», και παρατηρεί ότι το εν λόγω έγγραφο δεν ήταν «εντελώς νέο» (σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι, «επιπλέον», το ζήτημα αυτό δεν ασκεί επιρροή, διότι οι σχετικές διατάξεις εφαρμόζονται «ανεξαρτήτως του συμπληρωματικού ή μη χαρακτήρα του εγγράφου» και καλύπτουν επίσης τα «νέα αποδεικτικά στοιχεία» (σκέψεις 45 και 46 της εν λόγω αποφάσεως).

34. Με δεδομένο ότι οι δύο αυτές διαπιστώσεις είναι αντιφατικές, δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτό ότι η μία εκ των δύο είναι αποφασιστικής σημασίας, ενώ η άλλη παρατέθηκε ως εκ περισσού.

35. Στην πραγματικότητα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έδωσε κατηγορηματική απάντηση στο επιχείρημα του ΓΕΕΑ ότι τα τμήματα προσφυγών ουδεμία εξουσία εκτιμήσεως διαθέτουν όταν προσκομίζεται σε αυτά νέο έγγραφο και, επομένως, παρέλειψε να διευκρινίσει το περιεχόμενο του διαδικαστικού κανόνα τον οποίο επρόκειτο να εφαρμόσει.

36. Σημειωτέον, ωστόσο, ότι μία πλημμέλεια στην αιτιολογία δεν έχει ως συνέπεια την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εάν το διατακτικό αυτής είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους[7]. Τούτο συμβαίνει, κατά τη γνώμη μου, στην υπό κρίση περίπτωση[8].

Β – *Επί ενδεχόμενης παραβάσεως του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 και του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 (πρώτος και δεύτερος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως).*

37. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε εσφαλμένα κριτήρια προκειμένου να διαπιστώσει ότι το εκπροθέσμως προσκομισθέν έγγραφο δεν ήταν «εντελώς νέο» (σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως). Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ βάλλει κατά της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία το τμήμα προσφυγών διέθετε εξουσία εκτιμήσεως που του επέτρεπε να δεχθεί το εκπροθέσμως προσκομισθέν έγγραφο, ανεξαρτήτως εάν ήταν ή όχι νέο (σκέψεις 45 και 46 της εν λόγω αποφάσεως).

38. Προτείνω να αντιστραφεί η σειρά των λόγων αυτών και να εξεταστεί, πρώτον, το ζήτημα αν, σε διαδικασία ανακοπής, τα τμήματα προσφυγών διαθέτουν εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να λάβουν υπόψη εντελώς νέα αποδεικτικά στοιχεία.

1. Υπόμνηση της νομολογίας

39. Το ζήτημα το οποίο εγείρουν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά κατ' ουσίαν την ερμηνεία της αποφάσεως ΓΕΕΑ κατά Kaul[9] και της νομολογίας που πηγάζει από την απόφαση αυτή.

7 — Αποφάσεις Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 47) καθώς και Biret International κατά Συμβουλίου (C-93/02 P, EU:C:2003:517, σκέψη 60).

8 — Βλ. σημείο 99 των παρουσών προτάσεων.

9 — C-29/05 P, EU:C:2007:162.

40. Στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι από τη διάταξη του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 [10], νυν άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, συνάγεται ότι, κατά κανόνα και εκτός αντίθετης διατάξεως, οι διάδικοι εξακολουθούν να μπορούν να προβάλουν πραγματικά περιστατικά και να προσκομίζουν αποδεικτικά στοιχεία και μετά τη λήξη των προθεσμιών που τους τάσσουν οι διατάξεις του εν λόγω κανονισμού [11].

41. Η διάταξη αυτή δεν παρέχει στον διάδικο ανεπιφύλακτο δικαίωμα, αλλά αναγνωρίζει στο ΓΕΕΑ ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, την οποία αυτό οφείλει να ασκεί, συνεκτιμώντας, αφενός, την κρισιμότητα των αποδεικτικών στοιχείων και, αφετέρου, το στάδιο της διαδικασίας και τις λοιπές περιστάσεις της προσκομίσεώς τους [12].

42. Η παράλειψη ασκήσεως αυτής της εξουσίας εκτιμήσεως με τρόπο αποτελεσματικό, αντικειμενικό και αιτιολογημένο συνιστά παρατυπία που δύναται να επιφέρει την ακύρωση της αποφάσεως [13].

43. Το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 εφαρμόζεται στις διαδικασίες ενώπιον όλων των οργάνων του ΓΕΕΑ.

44. Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ δεν δεσμεύονται, κατ' αρχήν, από τις προθεσμίες που τάσσονται σε πρώτο βαθμό και μπορούν να δεχθούν εκπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, δυνάμει της προβλεπόμενης από το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 εξουσίας τους εκτιμήσεως, υπό τον όρο ότι ασκούν την εν λόγω εξουσία με τρόπο αποτελεσματικό, αντικειμενικό και αιτιολογημένο.

45. Για τη διαδικασία ανακοπής, το συμπέρασμα αυτό απορρέει ευθέως από τον κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95 όπου ορίζεται ρητώς ότι το τμήμα προσφυγών εξετάζει την προσφυγή μόνον ως προς τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία έχουν προβληθεί ή, αντιστοίχως, προσκομιστεί εντός των προθεσμιών που καθορίστηκαν σε πρώτο βαθμό, εκτός αν το τμήμα εκτιμά ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη «επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά» [14] πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία δυνάμει του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

46. Η απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul [15] δεν πραγματεύεται το ζήτημα αν το τμήμα προσφυγών μπορεί επίσης να δεχθεί εκπροθέσμως προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία στις περιπτώσεις όπου πρόκειται για τα μοναδικά αποδεικτικά στοιχεία, υπό την έννοια ότι ουδέν άλλο ουσιώδες αποδεικτικό στοιχείο είχε προσκομιστεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

47. Το Δικαστήριο εξέτασε το ζήτημα αυτό στις υποθέσεις που αφορούν, αφενός, την απόδειξη της χρήσεως του σήματος και, αφετέρου, την απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας.

10 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

11 — Απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162, σκέψη 42).

12 — Όπ.π. (σκέψεις 43 και 44).

13 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ (C-610/11 P, EU:C:2013:593, σκέψεις 110 και 111).

14 — Η έκφραση αυτή διαφοροποιείται ουσιωδώς στις γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού, βλ. υποσημείωση 26 των παρουσών προτάσεων.

15 — C-29/05 P, EU:C:2007:162.

48. Σχετικά με την απόδειξη της χρήσεως, το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση New Yorker SHK Jeans κατά ΓΕΕΑ [16] ότι, όταν ουδέν στοιχείο προσκομίζεται προς απόδειξη της χρήσεως του οικείου σήματος εντός της ταχθείσας προθεσμίας, το ΓΕΕΑ οφείλει να απορρίψει αυτεπαγγέλτως την ανακοπή. Αντιθέτως, όταν έχουν προσκομιστεί εντός της εν λόγω προθεσμίας κάποια ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία, η εκπρόθεσμη υποβολή συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων είναι δυνατή, και απορρέει από την εκ του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 εξουσία εκτιμήσεως.

49. Στις αποφάσεις Centrotherm Systemtechnik κατά centrotherm Clean Solutions και Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ [17], το Δικαστήριο ακολούθησε την ίδια ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, σχετικά με την προσκόμιση της αποδείξεως χρήσεως του σήματος στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως εκπτώσεως. Το Δικαστήριο έκρινε ότι η άσκηση αυτής της εξουσίας εκτιμήσεως τελεί υπό την προϋπόθεση ότι πρόκειται για συμπληρωματικά στοιχεία τα οποία προσκομίζονται προς συμπλήρωση κάποιων ουσιωδών αποδεικτικών στοιχείων που έχουν υποβληθεί εμπροθέσμως.

50. Σχετικά με την απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του σήματος, το Δικαστήριο έκρινε, στις αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ, ότι το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως δυνάμει τόσο του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95, όσο και του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, ως προς το ζήτημα αν πρέπει να λάβει υπόψη, ή όχι, «επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά» πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία τα οποία οι διάδικοι, αντιστοίχως, επικαλέστηκαν ή προσκόμισαν εκπροθέσμως [18].

51. Πρέπει να επισημανθεί ότι το Δικαστήριο δεν ακολούθησε, ως προς το σημείο αυτό, την πρόταση που είχε διατυπώσει στις προαναφερθείσες υποθέσεις [19] η γενική εισαγγελέας E. Sharpston, η οποία υπογράμμισε τις διαφορές μεταξύ, αφενός, της αποδείξεως της χρήσεως, και αφετέρου, της αποδείξεως της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του σήματος. Για την τελευταία αυτή κατηγορία, τα ελάχιστα απαιτούμενα σε επίπεδο αποδείξεως προβλέπονται στον κανόνα 19 του κανονισμού 2868/95, ο οποίος επιβάλλει, μεταξύ άλλων, την προσκόμιση πιστοποιητικού καταχωρίσεως του προγενέστερου σήματος. Κατά τη γενική εισαγγελέα E. Sharpston, όταν πρόκειται για έγγραφο που χαρακτηρίζεται ρητώς ως απολύτως αναγκαίο στο πλαίσιο ανακοπής, δεν χωρεί συζήτηση σχετικά με το αν εκπροθέσμως προσκομισθέν αποδεικτικό στοιχείο είναι νέο ή συμπληρωματικό. Το έγγραφο που βεβαιώνει την καταχώριση του προγενέστερου σήματος δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να γίνει δεκτό στο στάδιο της προσφυγής.

52. Αν και απέρριψε την άποψη αυτή, το Δικαστήριο, ωστόσο, έλαβε υπόψη την ιδιαίτερη φύση της συγκεκριμένης κατηγορίας αποδεικτικών στοιχείων, δηλαδή το γεγονός ότι επρόκειτο για έγγραφα που απαριθμούνται στον κανόνα 19, παράγραφος 2, στοιχείο α′, σημείο ii, του κανονισμού 2868/95.

16 — C-621/11 P (EU:C:2013:484, σκέψεις 27 έως 30 και 34).

17 — Βλ., σχετικά με την προθεσμία που προβλέπεται στον κανόνα 40, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95, αποφάσεις Centrotherm Systemtechnik κατά centrotherm Clean Solutions (C-609/11 P, EU:C:2013:592) και Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ (C-610/11 P, EU:C:2013:593).

18 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628, σκέψεις 33 και 34)· Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638, σκέψεις 32 και 33), καθώς και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639, σκέψεις 33 και 34).

19 — Προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στις υποθέσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:311, C-121/12 P, EU:C:2013:312, και C-122/12 P, EU:C:2013:313, σημεία 71 έως 74).

53. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, για τη συγκεκριμένη κατηγορία αποδείξεως, η εξουσία εκτιμήσεως που απορρέει από το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 πρέπει να ασκείται με φειδώ, ούτως ώστε η εκπρόθεσμη υποβολή αποδεικτικών στοιχείων να γίνεται δεκτή μόνον εάν οι σχετικές με την κατάθεσή τους περιστάσεις δικαιολογούν την καθυστέρηση, όπερ εναπόκειται στον ενδιαφερόμενο να αποδείξει [20]. Συναφώς, το Δικαστήριο αποστασιοποιήθηκε από την προσέγγιση κατά την οποία δεν απαιτείται να δικαιολογηθεί η καθυστέρηση προκειμένου να γίνουν δεκτά αποδεικτικά στοιχεία κατ' εφαρμογήν του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 [21].

2. Η έκταση της εξουσίας εκτιμήσεως των τμημάτων προσφυγών σχετικά με εντελώς νέο αποδεικτικό στοιχείο

54. Από πάγια νομολογία σχετικά με την απόδειξη της χρήσεως του σήματος προκύπτει ότι το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 δεν επιτρέπει στο τμήμα προσφυγών να λάβει υπόψη ένα εντελώς νέο αποδεικτικό στοιχείο που προσκομίστηκε εκπροθέσμως –όταν κανένα ουσιώδες αποδεικτικό στοιχείο δεν είχε υποβληθεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

55. Συμμερίζομαι την άποψη που προβάλλει το ΓΕΕΑ στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, ότι δηλαδή πρέπει να ακολουθηθεί η ίδια ερμηνεία της οικείας διατάξεως και όσον αφορά την απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του σήματος.

56. Η άποψη αυτή μου φαίνεται, κατ' αρχάς, δικαιολογημένη από την οικονομία των κρίσιμων για την υπόθεση διατάξεων.

57. Πράγματι, το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 περιέχει έναν κανόνα οριζοντίου εφαρμογής εντός του συστήματος της όλης ρυθμίσεως, καθώς τυγχάνει εφαρμογής ανεξαρτήτως διαδικασίας.

58. Δεν αντιλαμβάνομαι να συντρέχει, στο πλαίσιο της εφαρμογής της συγκεκριμένης διατάξεως, λόγος να γίνεται κάποια διάκριση ανάλογα με τη φύση της αποδείξεως.

59. Συναφώς, κατά τη γνώμη μου, δεν υπάρχει ουσιώδης διαφορά μεταξύ της αποδείξεως της χρήσεως του σήματος, η οποία ρυθμίζεται από τον κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95, και της αποδείξεως της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας του σήματος, η οποία ρυθμίζεται από τον κανόνα 19, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού.

60. Αντιθέτως μάλιστα, υπάρχει κάποια αλληλοεπικάλυψη μεταξύ αυτών των δύο κατηγοριών αποδείξεως, όσον αφορά την απόδειξη παγκοίνως γνωστού σήματος ή σήματος που χαίρει φήμης, όπως ρυθμίζεται στον εν λόγω κανόνα 19, παράγραφος 2, στοιχεία β' και γ'. Ειδικότερα, τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία βεβαιώνουν τη φήμη του σήματος μπορούν να είναι τα ίδια με εκείνα που προορίζονται προς απόδειξη της χρήσεώς του, όπερ δικαιολογεί απολύτως την ίδια μεταχείριση των δύο αυτών περιπτώσεων.

61. Επιπλέον, φρονώ ότι η ομοιόμορφη ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 ανεξαρτήτως της κατηγορίας της αποδείξεως επιρρωννύεται απολύτως από τον σκοπό της διατάξεως αυτής.

20 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638, σκέψεις 40 και 41).

21 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Centrotherm Systemtechnik κατά ΓΕΕΑ (C-610/11 P, EU:C:2013:593, σκέψη 117).

62. Πράγματι, η εν λόγω διάταξη επιδιώκει διττό σκοπό. Αφενός, παροτρύνει τους διαδίκους να τηρούν τις ταχθείσες προθεσμίες, διότι υποβάλλοντας εκπροθέσμως τα αποδεικτικά στοιχεία εκτίθενται στον κίνδυνο αυτά να απορριφθούν. Αφετέρου, διαφυλάσσει την εξουσία του ΓΕΕΑ να λαμβάνει υπόψη ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία, ακόμη και αν αυτά προσκομίζονται εκπροθέσμως, για λόγους ασφάλειας δικαίου και χρηστής διοικήσεως [22].

63. Κατά την άσκηση της οικείας εξουσίας εκτιμήσεως, το ΓΕΕΑ πρέπει επίσης να λαμβάνει δεόντως υπόψη τη διττή λειτουργία των διαδικαστικών προθεσμιών οι οποίες, αφενός, εξασφαλίζουν την ομαλή διεξαγωγή των διαδικασιών και, αφετέρου, διασφαλίζουν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο των inter partes διαδικασιών.

64. Κατά τη γνώμη μου, τα ως άνω συμπεράσματα ισχύουν εξίσου τόσο για την απόδειξη της χρήσεως του σήματος, όσο και για την απόδειξη της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως της προστασίας.

65. Πράγματι, ακόμα και η πιθανότητα να γίνει δεκτό στο στάδιο της προσφυγής ένα νέο αποδεικτικό στοιχείο περί της υπάρξεως, της εγκυρότητας και της εκτάσεως του προγενεστέρου δικαιώματος, σε περίπτωση που κανένα ουσιώδες αποδεικτικό στοιχείο δεν είχε προσκομιστεί για τον σκοπό αυτό εντός της αρχικώς ταχθείσας προθεσμίας, θα αναιρούσε, σε σημαντικό βαθμό, την παρότρυνση προς τον διάδικο να τηρήσει την προθεσμία αυτή.

66. Εξάλλου, η αποδοχή εκπροθέσμως προσκομισθέντος αποδεικτικού στοιχείου υπό τέτοιες περιστάσεις θα προκαλούσε σημαντική ανισορροπία μεταξύ των διαδίκων, διότι θα επέτρεπε στον ανακόπτοντα να μετατοπίσει εξολοκλήρου στο στάδιο της προσφυγής τη συζήτηση σχετικά με την ύπαρξη, την εγκυρότητα και την έκταση της προστασίας του προγενέστερου δικαιώματός του.

67. Επομένως, δεν επιτρέπεται να γίνει δεκτό στο στάδιο της προσφυγής ένα εντελώς νέο αποδεικτικό στοιχείο, διότι άλλως θα ανατρεπόταν το όλο σύστημα των διαδικαστικών προθεσμιών, το οποίο αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην επίτευξη μιας ισορροπίας μεταξύ των διαδίκων.

68. Τέλος, πρέπει να εξεταστεί αν η λύση αυτή είναι συμβατή προς τις αρχές στις οποίες στηρίζονται οι αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ [23].

69. Στις αποφάσεις αυτές, το Δικαστήριο έκρινε ότι, όσον αφορά την απόδειξη της εγκυρότητας του προγενέστερου σήματος, το τμήμα προσφυγών διαθέτει, δυνάμει του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, εξουσία εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα αν πρέπει να λάβει υπόψη, ή όχι «επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά» πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία τα οποία οι διάδικοι, αντιστοίχως, επικαλέστηκαν ή προσκόμισαν εκπροθέσμως [24].

70. Κατ' αρχάς παρατηρώ ότι η απόδοση των αποφάσεων Rintisch κατά ΓΕΕΑ [25] στη γλώσσα της διαδικασίας, ήτοι την αγγλική, όπως στις περισσότερες γλωσσικές αποδόσεις –με την εξαίρεση, εάν δεν πλανώμαι, της ισπανικής, της γαλλικής, της ρουμανικής και της φινλανδικής–, αναφέρεται σε πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία όχι «νέα ή συμπληρωματικά», αλλά «επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά» [26].

22 — Βλ. απόφαση ΓΕΕΑ κατά Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162, σκέψεις 47 και 48).

23 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628), Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638) και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

24 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628, σκέψη 33)· Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638, σκέψη 32) και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639, σκέψη 33).

25 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628), Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638) και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

26 — Έτσι βλ., για παράδειγμα, την απόδοση στη γερμανική («zusätzliche oder ergänzende Sachverhalte und Beweismittel»), την αγγλική («additional or supplementary facts and evidence»), την ιταλική («fatti e prove ulteriori o complementari»), τη λιθουανική («papildomi arba pridėtiniai faktai bei įrodymai») και την πολωνική γλώσσα («dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody»).

71. Η απόκλιση αυτή μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων των οικείων σκέψεων των αποφάσεων Rintisch κατά ΓΕΕΑ [27], η οποία οφείλεται στην ίδια ακριβώς απόκλιση μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95, φαίνεται να δημιουργεί αμφιβολίες σχετικά με το αν διάταξη αυτή επιτρέπει ίσως στα τμήματα προσφυγών να δεχθούν εκπροθέσμως προσκομισθέν αποδεικτικό στοιχείο συμπεριλαμβανομένου αυτού που είναι εντελώς νέο.

72. Δεν ισχύει όμως κάτι τέτοιο.

73. Κατά πάγια νομολογία, η διατύπωση που χρησιμοποιείται σε μια από τις γλωσσικές αποδόσεις διατάξεως του δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να αποτελεί τη μόνη βάση για την ερμηνεία. Σε περίπτωση αποκλίσεως μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων, η συγκεκριμένη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται, κατά τρόπο ενιαίο, με βάση την όλη οικονομία και τον σκοπό της κανονιστικής ρυθμίσεως [28].

74. Εν προκειμένω, ο κανόνας 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95, ο οποίος εφαρμόζεται στις διαδικασίες ανακοπής, παραπέμπει απλώς στο άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009. Ως διάταξη εκτελεστικού κανονισμού, ο εν λόγω κανόνας 50 δεν αποτελεί, επομένως, την πηγή της οικείας εξουσίας εκτιμήσεως και δεν θα μπορούσε να επεκτείνει την εξουσία την οποία τα τμήματα προσφυγών ασκούν δυνάμει του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

75. Όπως, όμως, επισήμανα ανωτέρω, η τελευταία αυτή διάταξη πρέπει, λαμβάνοντας υπόψη τον σκοπό της και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, να ερμηνεύεται ομοιόμορφα ανεξαρτήτως της φύσεως της επίμαχης αποδείξεως.

76. Συνεπώς, το ζήτημα της αποκλίσεως μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων του κανόνα 50, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2868/95, το οποίο ανακύπτει και στις οικείες σκέψεις των αποφάσεων Rintisch κατά ΓΕΕΑ [29], πρέπει να επιλυθεί ακολουθώντας την ερμηνεία ότι η απορρέουσα από το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 εξουσία εκτιμήσεως των τμημάτων προσφυγών αφορά μόνον τη συνεκτίμηση συμπληρωματικών αποδείξεων, και δεν καλύπτει την περίπτωση όπου κανένα ουσιώδες αποδεικτικό στοιχείο δεν είχε προσκομιστεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

3. Εφαρμογή της ερμηνείας αυτής στην ανάλυση του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

77. Με τον δεύτερο λόγο, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 45 και 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών διέθετε, δυνάμει του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, εξουσία εκτιμήσεως σε σχέση και με νέα αποδεικτικά στοιχεία.

78. Λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεών μου που προηγήθηκαν, η άποψη του ΓΕΕΑ είναι βάσιμη.

79. Κατά συνέπεια, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο, κατά το μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 45 και 46 της αποφάσεως αυτής, ότι η επίμαχη εξουσία εκτιμήσεως ασκείται ανεξαρτήτως του συμπληρωματικού ή μη χαρακτήρα του αποδεικτικού στοιχείου και εκτείνεται επίσης στα νέα αποδεικτικά στοιχεία.

27 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628), Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638) και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

28 — Αποφάσεις Cricket St Thomas (C-372/88, EU:C:1990:140, σκέψεις 18 και 19) καθώς και Brey (C-140/12, EU:C:2013:565, σκέψη 74).

29 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628), Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638) και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

80. Υπενθυμίζω, ωστόσο, ότι, κατά πάγια νομολογία, αν το σκεπτικό μιας αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους, μία τέτοια παραβίαση δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της αποφάσεως[30].

81. Παρατηρώ, συναφώς, ότι, προκειμένου να δεχθεί τον πρώτο λόγο της προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο δεν στηρίχθηκε μόνο στην επίμαχη αιτιολογία, αλλά βασίστηκε επίσης στο γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών απέρριψε το επίδικο αποδεικτικό στοιχείο χωρίς να εξετάσει αν αυτό έπρεπε να θεωρηθεί «συμπληρωματικό» (σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

82. Όμως, σύμφωνα με την προσέγγιση που μόλις εξέθεσα, το τμήμα προσφυγών θα έπρεπε να εξετάσει, εν προκειμένω, για την εφαρμογή του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, αν το εκπροθέσμως προσκομισθέν αποδεικτικό στοιχείο μπορούσε να θεωρηθεί συμπληρωματικό.

83. Παραλείποντας να εξετάσει αν το επίδικο αποδεικτικό στοιχείο ήταν συμπληρωματικό, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

84. Επομένως, η αντίστοιχη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να επικυρωθεί από αυτήν την αμιγώς νομική αιτιολογία, η οποία μπορεί να υποκαταστήσει την αιτιολογία που περιέχεται στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

4. Εφαρμογή της ερμηνείας αυτής στην ανάλυση του πρώτου λόγου αναιρέσεως

85. Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ότι το επίδικο εκπροθέσμως προσκομισθέν αποδεικτικό στοιχείο δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως συμπληρωματικό, και ότι το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε σε εσφαλμένα κριτήρια, στις σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκειμένου να διαπιστώσει το αντίθετο.

86. Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι ο X. Grau Ferrer, ανακόπτων ενώπιον του ΓΕΕΑ, προσκόμισε, εντός της ταχθείσας για τον σκοπό αυτό προθεσμίας, το πιστοποιητικό καταχωρίσεως του ισπανικού σήματός του, το οποίο ήταν ελλιπές, διότι δεν περιείχε τη γραφιστική αναπαράσταση του σήματος και ανέφερε μόνον τα χρώματά του. Η ασπρόμαυρη αυτή γραφιστική αναπαράσταση περιλαμβανόταν στην έκθεση των λόγων της ανακοπής του υπομνήματος που κατατέθηκε ενώπιον του τμήματος ανακοπών. Το πλήρες επίσημο πιστοποιητικό που περιείχε την γραφιστική αυτή αναπαράσταση προσκομίστηκε, εκπροθέσμως, ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

87. Στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επίσημη γραφιστική αναπαράσταση, προσκομισθείσα το πρώτον ενώπιον του τμήματος προσφυγών, δεν ήταν «εντελώς νέα», δεδομένου ότι η ασπρόμαυρη αναπαράσταση περιεχόταν στα έγγραφα υπομνήματα ενώπιον του τμήματος ανακοπών, και ότι το ελλιπές πιστοποιητικό ανέφερε τα χρώματα.

88. Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι η γραφιστική αναπαράσταση του προγενέστερου σήματος αποτελεί βασικό αποδεικτικό στοιχείο στο πλαίσιο της ανακοπής, διότι μόνον αυτή καθιστά δυνατό να προσδιοριστεί το ακριβές αντικείμενο και η έκταση της προστασίας που απονέμεται στο προγενέστερο εικονιστικό σήμα –ελλείψει μίας τέτοιας αναπαραστάσεως, η έκταση της προστασίας του σήματος αυτού δεν μπορεί να καθοριστεί δεόντως.

30 — Αποφάσεις Lestelle κατά Επιτροπής (C-30/91 P, EU:C:1992:252, σκέψη 28) καθώς και FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-120/06 P και C-121/06 P, EU:C:2008:476, σκέψη 187).

89. Συναφώς, το ΓΕΕΑ επισημαίνει, ορθώς κατά τη γνώμη μου, ότι το εκάστοτε σημείο πρέπει να προσδιορίζεται με επίσημο τρόπο, με έγγραφο στο οποίο ρητώς αναφέρεται ο κανόνας 19, παράγραφος 2, στοιχείο α', σημείο ii, του κανονισμού 2868/95, εν προκειμένω με το πιστοποιητικό καταχωρίσεως.

90. Επομένως, δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτό ότι προσκομίστηκε ουσιώδες αποδεικτικό στοιχείο απλώς και μόνον επειδή είχε περιληφθεί η γραφιστική αναπαράσταση στα έγγραφα υπομνήματα που κατατέθηκαν στο ΓΕΕΑ, δεδομένου ότι τα αποδεικτικά μέσα που απαιτούνται για τον σκοπό αυτό απαριθμούνται ρητώς στον κανόνα 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95.

91. Ωστόσο, εκτιμώ ότι δεν είναι πειστική η άποψη του ΓΕΕΑ ότι η επίσημη γραφιστική αναπαράσταση που προσκομίζεται εκπροθέσμως για να συμπληρώσει ένα ελλιπές πιστοποιητικό σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συμπληρωματικό αποδεικτικό στοιχείο.

92. Βεβαίως, μπορεί να είναι δύσκολο να γίνει διάκριση μεταξύ του αρχικού και του συμπληρωματικού αποδεικτικού στοιχείου όταν πρόκειται για αποδεικτικά στοιχεία στα οποία αναφέρεται ο κανόνας 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95.

93. Ωστόσο, κατά τη γνώμη μου, προκειμένου να ενεργοποιηθεί η άσκηση από το τμήμα προσφυγών της εξουσίας εκτιμήσεως που απορρέει από το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, αρκεί το ενδιαφερόμενο μέρος να προσκομίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας κάποια αποδεικτικά στοιχεία, κρίσιμα για να αποδειχθεί η ύπαρξη, η εγκυρότητα και η έκταση της προστασίας του προγενέστερου δικαιώματος, σύμφωνα με τον κανόνα 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, ακόμα και αν τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία δεν επαρκούν προς απόδειξη όλων των ανωτέρω πτυχών.

94. Η προσέγγιση αυτή φαίνεται συνεπής με αυτήν που ακολουθήθηκε από το Δικαστήριο στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ [31], όπου ο ανακόπτων είχε προσκομίσει το πιστοποιητικό καταχωρίσεως του προγενέστερου σήματος, αλλά είχε επισυνάψει το έγγραφο που αποδείκνυε την ανανέωση της ισχύος του μόλις στο στάδιο της προσφυγής, οπότε η εγκυρότητα του σήματος αποδείχθηκε εκπροθέσμως.

95. Στην ίδια κατηγορία εμπίπτει και το παράδειγμα, που αντλείται από την νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, της υποθέσεως στην οποία ο ανακόπτων προσκομίζει το πιστοποιητικό καταχωρίσεως, αλλά παραλείπει να το συμπληρώσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας με αποδεικτικά στοιχεία περί μεταβιβάσεως της ιδιοκτησίας, με αποτέλεσμα η απόδειξη ως προς τον δικαιούχο του προγενέστερου δικαιώματος να έχει προσκομιστεί εκπροθέσμως [32].

96. Πράγματι, το ίδιο το ΓΕΕΑ δέχεται ότι μπορεί να θεωρηθεί ως ουσιώδες ακόμα και ένα αποδεικτικό στοιχείο που είναι ελλιπές, υπό την έννοια ότι αφορά μόνον ένα από τα στοιχεία στα οποία αναφέρεται ο κανόνας 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, δηλαδή την εγκυρότητα, την έκταση της προστασίας του σήματος ή τη νομιμοποίηση του ανακόπτοντος για την άσκηση ανακοπής. Πράγματι, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει με την αίτηση αναιρέσεώς του ότι, στην περίπτωση των υποθέσεων Rintisch κατά ΓΕΕΑ [33], τα πιστοποιητικά καταχωρίσεως που είχαν προσκομιστεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας ήταν κρίσιμα, προκειμένου τουλάχιστον να προσδιοριστεί το προγενέστερο σήμα και να αποδειχθεί η έκταση της προστασίας του, μολονότι η εγκυρότητα του σήματος αυτού δεν είχε αποδειχθεί.

31 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628)· Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638), και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

32 — Βλ. απόφαση You-View.tv κατά ΓΕΕΑ – YouView TV (YouView+) (T-480/13, EU:T:2014:591).

33 — Αποφάσεις Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-122/12 P, EU:C:2013:628), Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-120/12 P, EU:C:2013:638) και Rintisch κατά ΓΕΕΑ (C-121/12 P, EU:C:2013:639).

97. Κατά τη γνώμη μου, η ανάλυση αυτή σχετικά με το ενδεχόμενο η απόδειξη, καίτοι ανεπαρκής, να είναι ουσιώδης, ισχύει επίσης και σε μια περίπτωση όπως η προκειμένη, όπου ο ανακόπτων προσκόμισε ελλιπές πιστοποιητικό καταχωρίσεως το οποίο δεν περιείχε τη γραφιστική αναπαράσταση του σήματος, με αποτέλεσμα να είναι κρίσιμο για να αποδειχθούν η ύπαρξη του προγενέστερου σήματος, το λεκτικό του στοιχείο και ο δικαιούχος του, ενώ αντιθέτως, το αντικείμενο και η έκταση της προστασίας να μην αποδεικνύονται επακριβώς και δεόντως.

98. Η συλλογιστική αυτή, που μπορεί να υποκαταστήσει την εσφαλμένη αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως την οποία προσέβαλε το ΓΕΕΑ, οδηγεί στη διαπίστωση ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να απορρίψει το επίδικο αποδεικτικό στοιχείο χωρίς να εξετάσει αν μπορούσε να θεωρηθεί συμπληρωματικό και, ενδεχομένως, αν μπορούσε να γίνει δεκτό καίτοι εκπρόθεσμο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

5. Ενδιάμεσο συμπέρασμα

99. Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι, μολονότι η συλλογιστική στις σκέψεις 43 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι εσφαλμένη, πρέπει να επικυρωθεί η κρίση στην οποία κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 40 της αποφάσεως αυτής, ότι δηλαδή το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε σφάλμα κατά την εφαρμογή του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

100. Επομένως, προτείνω να απορριφθούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως.

Γ – *Επί ενδεχόμενης παραβάσεως του άρθρου 15, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 (τρίτος λόγος αναιρέσεως)*

101. Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, ως χρήση του κοινοτικού σήματος θεωρείται η χρησιμοποίησή του υπό μορφή που διαφέρει ως προς στοιχεία τα οποία όμως δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή.

102. Αποφεύγοντας να απαιτήσει πλήρη ταύτιση μεταξύ της μορφής με την οποία χρησιμοποιείται το σήμα και εκείνης με την οποία καταχωρίστηκε, η διάταξη αυτή επιδιώκει να παράσχει στον δικαιούχο του σήματος, στο πλαίσιο της εμπορικής εκμεταλλεύσεως του σήματός του, τη δυνατότητα να το διαφοροποιήσει κατά τρόπο που δεν μεταβάλλει τον διακριτικό χαρακτήρα του, αλλά διευκολύνει την προσαρμογή του στις πραγματικές συνθήκες μιας διαρκώς εξελισσόμενης αγοράς[34].

103. Εφαρμόζοντας τη διάταξη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατά την ανάλυση του δευτέρου λόγου της προσφυγής, στις σκέψεις 82 έως 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα σημεία που χρησιμοποίησε ο X. Grau Ferrer για να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος δεν μετέβαλαν τον διακριτικό χαρακτήρα του, καθώς οι επίμαχες διαφορές συνιστούν «αμελητέες παραλλαγές» ή έχουν «επουσιώδη διακριτικό χαρακτήρα» και τα σημεία που χρησιμοποιούνται είναι «ως επί το πλείστον αντίστοιχα» προς το σήμα όπως αυτό καταχωρίστηκε.

34 — Βλ. απόφαση Specsavers International Healthcare κ.λπ. (C-252/12, EU:C:2013:497, σκέψη 29). Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση Rintisch (C-553/11, EU:C:2012:671, σκέψεις 21 και 22).

104. Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στις σκέψεις 83 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, καθόσον χαρακτήρισε ορισμένα στοιχεία των συγκρινόμενων σημείων ως αμελητέα, παρέλειψε να εξετάσει αν η τροποποίηση των επιμέρους στοιχείων συνεπαγόταν συνολική αλλοίωση του σήματος που καταχωρίστηκε και δεν προέβη, επομένως, σε σφαιρική εκτίμηση των χρησιμοποιούμενων σημείων.

105. Παρατηρώ ότι συνιστούν εκτιμήσεις περί των πραγματικών περιστατικών οι διαπιστώσεις οι οποίες περιέχονται στις σκέψεις 83 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου το Γενικό Δικαστήριο συνέκρινε τη συνολική εντύπωση που δημιουργείται από καθένα από τα χρησιμοποιούμενα σημεία προς την αντίστοιχη συνολική εντύπωση που δημιουργείται από το καταχωρισμένο σήμα, λαμβάνοντας υπόψη διακριτικά στοιχεία.

106. Είναι, επομένως, απαράδεκτη η επιχειρηματολογία του ΓΕΕΑ, στο μέτρο που ζητεί από το Δικαστήριο να υποκαταστήσει την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου περί των πραγματικών περιστατικών με τη δική του, χωρίς εξάλλου να επικαλείται παραμόρφωση πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων [35].

107. Δεν θα ίσχυε το ίδιο αν μπορούσε να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι είχε υπενθυμίσει την απαίτηση εκτιμήσεως των σημείων βάσει της συνολικής εντυπώσεως, δεν είχε στην πραγματικότητα προβεί σε τέτοια σφαιρική εκτίμηση [36].

108. Η περίπτωση αυτή συνιστά εξαίρεση που πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά, προκειμένου να διαφυλάσσεται η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο δεν επιτρέπει να αναιρεθεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου ως προς την ανέλεγκτη κρίση του τελευταίου περί των πραγματικών περιστατικών.

109. Παραδέχομαι ότι, κοιτάζοντας τα απεικονιζόμενα στη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σημεία, τα οποία εκτίθενται αμέσως παρακάτω, διερωτώμαι σχετικά με την ορθότητα του συμπεράσματος στο οποίο καταλήγει το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα χρησιμοποιούμενα σημεία είναι «ως επί το πλείστον αντίστοιχα» προς το καταχωρισμένο σήμα:

Χρησιμοποιούμενα σημεία	Καταχωρισμένο σήμα
	

110. Γεγονός παραμένει ότι τα επιχειρήματα του ΓΕΕΑ δεν αρκούν, κατά τη γνώμη μου, για να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο, παρά τα όσα ρητώς αναφέρονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, δεν προέβη, στην πραγματικότητα, σε σφαιρική ανάλυση των σημείων βάσει της συνολικής εντυπώσεως που δημιουργούν, περίπτωση στην οποία θα μπορούσε να στοιχειοθετηθεί πλάνη περί το δίκαιο.

35 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Rossi κατά ΓΕΕΑ (C-214/05 P, EU:C:2006:494, σκέψη 26) και Alcon κατά ΓΕΕΑ (C-412/05 P, EU:C:2007:252, σκέψη 71).

36 — Απόφαση ΓΕΕΑ κατά Shaker (C-334/05 P, EU:C:2007:333, σκέψεις 37 έως 43).

111. Εν προκειμένω όμως, ο έλεγχος που πραγματοποίησε το Γενικό Δικαστήριο ως προς το ζήτημα αν οι παραλλαγές του καταχωρισμένου σήματος τροποποιούν τον διακριτικό χαρακτήρα, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ερμηνεία δικαίου ούτε, επομένως, να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, διότι άλλως θα θιγόταν η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου ως προς τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών.

112. Προτείνω, συνεπώς, να απορριφθεί ο τρίτος λόγος ως απαράδεκτος και, επομένως, να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

113. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ ηττήθηκε στην κατ' αναίρεση δίκη και οι λοιποί διάδικοι στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν υπέβαλαν σχετικά αιτήματα, προτείνω, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 184, παράγραφος 1, και 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να υποχρεωθεί το ΓΕΕΑ να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

VII – Πρόταση

114. Με βάση τα προεκτεθέντα, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) στα δικαστικά του έξοδα.